

Arrest

nr. 92 898 van 4 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Lakse origine te zijn. U was woonachtig in Machatsjkala, Dagestan.

Op 03/05/2012 vond er in Machatsjkala een dubbele aanslag plaats. U was hierbij niet betrokken maar bevond zich op het moment van de aanslag in een moskee in de buurt.

Twee weken na de aanslag, op 18/05/2012, werd u op straat overmeesterd en meegenomen door drie gemaskerde mannen. U werd in een wagen gezet en naar een onbekende plaats gebracht. U vermoedt dat het de Kirovski ROVD was. Daar werd u ondervraagd over uw banden met de daders van de aanslag. Men wist daarbij – door het traceren van uw gsm – dat u toen in de buurt was geweest. U ontkende tevergeefs dat u enige banden had met de daders. Het speelde daarbij tegen u dat de daders ook van Lakse origine waren en afkomstig waren van hetzelfde gebied als u. Daarnaast bracht men ter sprake dat u kennissen had die gelinkt werden aan de rebellen. Het ging om M.M.(...) (die in 2010 werd gedood en die u kort voor zijn dood had leren kennen) en om A.S.(...) (een vriend van u die banden had met A.A.(...), een rechter van het Kaukasisch emiraat. Men haalde tot slot ook aan dat u in het verleden had deelgenomen aan meetings gericht tegen de autoriteiten. U had dit effectief meermaals gedaan en was eind 2011 zelfs gearresteerd bij een dergelijke meeting. U werd toen gedurende 24 uur vastgehouden.

Uiteindelijk werd u op 20/05/2012 vrijgelaten nadat u beloofd had de daders van de aanslag te zoeken. Op 08/06/2012 werd u voor een tweede keer aangehouden, ditmaal tijdens een identiteitscontrole op straat. U werd opnieuw in een wagen geduwd en – na een overstap in een UAZ - naar een plek aan het bos gebracht. Daar stond nog een UAZ waarin zich een andere arrestant bevond. Tegen u en deze andere persoon werd gezegd een camouflage-uniform aan te trekken. Men wou jullie voorstellen als rebellen. De andere arrestant kwam hiertegen in opstand en jullie belagers (in totaal een zestal personen) vielen hem aan. Voor u was dit de kans om te vluchten. U liep het bos in en verschool zich daar.

Enkele uren later kwam u het bos uit en sprak u een taxichauffeur aan. Met zijn gsm belde u naar uw broer. Deze vertelde u dat er bij u thuis een huiszoeking plaatsvond en raadde u aan bij zijn vriend O.(...) onder te duiken. U verbleef tot 15/06/2012 bij deze persoon in Machatsjkala. Hierna verhuisde u naar uw tante in Georgievsk. Uw echtgenote en uw zoontje waren hier reeds een dag eerder toegekomen.

Jullie verbleven tot 27/06/2012 in Georgievsk. Hierna reisden jullie met een taxi naar Minsk. Na een overnachting in Minsk werden jullie in een minibus naar België gebracht. Op 02/07/2012 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo bleek vooraleerst dat uw verklaringen over uw gebrek aan een paspoort betwistbaar zijn. U beweerde dat uw intern paspoort, zijnde uw enige paspoort, werd ingehouden bij een huiszoeking op 08/06/2012. Ook het intern paspoort van uw echtgenote K.E.(...) (O.V.7.536.491) zou hierbij in beslag genomen zijn. Noch u noch uw vrouw zouden een reispaspoort hebben bezeten (CGVS p.3). Nu, deze verklaringen worden ondermijnd door de vaststelling van tegenstrijdigheden aangaande deze huiszoeking, en meer bepaald aangaande de zaken die toen in beslag werden genomen. Zo verklaarde u heden voor het Commissariaat-generaal dat u er enkel weet van heeft dat deze twee paspoorten werden ingehouden. U kon niet zeggen of er nog iets anders, documenten of goederen, in beslag werden genomen. U beweerde dat u toen niet thuis was en u –na uw arrestatie- ook niet meer naar huis was teruggekeerd (CGVS p.4). Deze verklaringen botsen met uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor deze instantie had u immers beweerd dat er naast de beide paspoorten ook nog andere documenten werden ingehouden. U kon weliswaar niet zeggen wat voor documenten dit waren (DVZ punt 21). U werd hiermee geconfronteerd en beweerde zich niet meer te herinneren welke verklaringen u eerder had afgelegd (CGVS p.5). Aldus blijft de tegenstrijdigheid behouden. Uw echtgenote, die na u werd gehoord, beweerde op haar beurt dat naast de twee paspoorten ook een deel van haar gouden juwelen in beslag was genomen. Uw echtgenote werd er aldus op gewezen dat u daarvan niet op de hoogte bleek te zijn. Zij antwoordde hierop dat zij u hier waarschijnlijk niet over ingelicht heeft omdat zij toen andere dingen aan haar hoofd had (CGVS K.(...) p.3). De vaststelling dat zij dit niet met zekerheid kon zeggen én de vaststelling dat u er wel van op de hoogte bleek te zijn dat jullie beide paspoorten in beslag werden genomen maken dit samen onaannemelijk. Zij werd er overigens eveneens mee geconfronteerd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat er ook nog andere documenten werden ingehouden. Zij verklaarde hierop ook dit niet te weten.

Deze vaststellingen ondermijnen het feit van de huiszoeking en de inbeslagname van jullie paspoorten. Het doet dan ook vermoeden dat jullie nog steeds in het bezit zijn van paspoorten.

Dit vermoeden wordt bevestigd door twee andere vaststellingen, zijnde het gebrek aan enig document bij uw echtgenote en uw verklaarde reisroute. Uw echtgenote legde meer bepaald geen enkel document voor op haar naam. Zij beweerde dat haar intern paspoort (zoals hierboven beschreven) was ingehouden, dat zij niet over een rijbewijs beschikte en dat zij haar geboorteakte en huwelijksakte thuis had achtergelaten. Wat deze laatste twee documenten betreft beweerde zij dat zij er niet aan gedacht had om hen mee te nemen. Dit is echter ongeloofwaardig aangezien zij er wel aan dacht de geboorteakte van uw zoon mee te nemen. Zij werd hierop gewezen en beweerde dat ze de geboorteakte van uw zoon bij de hand had gehad en zij het document had meegenomen om zijn identiteit te kunnen aantonen. Zij beweerde verder dat haar eigen geboorteakte werd bewaard bij haar moeder (CGVS K.(...) p.4). Hieruit blijkt echter dat zij het belang ervan inzag om zich te kunnen identificeren, in tegenstelling tot haar bewering dat zij aan zulke zaken niet had gedacht. Het doet dan ook vermoeden dat uw echtgenote, in tegenstelling tot haar verklaringen, met een paspoort reisde en zij zodoende geen nood had aan andere documenten, zoals de aktes die thuis zouden zijn achtergebleven.

Wat uw reisroute betreft werd vastgesteld dat u niet kon zeggen welke weg – en meer bepaald welke landen – u bent gepasseerd op uw weg van Minsk naar Brussel. Hoewel u daarbij beweerde dat u drie uur voor een grens had gestaan alvorens deze te kunnen passeren, kon u niet zeggen tussen welke landen deze grens lag. U kon verder niet duiden op welke wijze u de grens met de Europese Unie had kunnen overschrijden (CGVS p.9). Deze vaststellingen maken de door u verklaarde clandestiene inreis in de EU betwistbaar en laten de mogelijkheid open dat u met een internationaal paspoort naar België bent gereisd.

De documenten die u wél voorlegde ondermijnen daarnaast uw vervolging. Zo blijkt uit uw rijbewijs dat het werd uitgereikt op 15/06/2012, zijnde in de periode dat u (na uw spectaculaire vlucht) ondergedoken leefde. U beweerde dat uw broer het rijbewijs in uw naam had aangevraagd omdat u uw oud rijbewijs had verloren. U beweerde dat u het zelf niet had aangevraagd omdat u de ordediensten vreesde en u niet wist of u in opsporing was. Uw broer verkreeg het rijbewijs zonder problemen- aan hem werd niet gezegd dat u in opsporing was (CGVS p.5-6).

Nu, aan deze gang van zaken kan moeilijk geloof worden gehecht. Aangezien u op de vlucht was is het vrijwel ondenkbaar, gezien de risico's hieraan verbonden, dat uw broer zich tot de autoriteiten zou hebben gewend om voor u een nieuw rijbewijs te bekomen. U werd hierop gewezen en beweerde uiteindelijk dat de aanvraag werd gericht aan een kennis van u (CGVS p.6) . Dit botst echter met uw eerdere verklaring dat u helemaal niet wist wie uw rijbewijs aanmaakte en wie uw gegevens hiertoe controleerde. U verklaarde dat het misschien medewerkers van de verkeerspolitie waren geweest (CGVS p.5).

Daarnaast kon u geen plausibele verklaring geven over de reden waarom u het rijbewijs liet aanmaken. U beweerde dat u het document liet aanmaken om u te kunnen identificeren bij een controle (CGVS p.5). Ook deze verklaring is absurd gezien uw bewering dat u op dat ogenblik op de vlucht was voor de ordediensten. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat u toen nog niet in opsporing was en u het document wenste te gebruiken buiten Dagestan. Aangezien u verklaarde dat er na uw vlucht een huiszoeking had plaatsgevonden en u tot uw vertrek ondergedoken leefde kan ervan uit worden gegaan dat u gezocht werd, of dat u dit althans dacht. Hetgeen uw wens om u te identificeren, zelfs buiten Dagestan, ontkracht.

U legde verder nog een medische attest voor waarin de verwondingen worden genoemd die u bij uw aanhouding op 08/06/2012 zou hebben opgelopen. Ook dit document, opgemaakt door een overheidsdienst (het Republikeins Bureau voor het Forensisch Onderzoek), werd aan u uitgereikt in de periode dat u op de vlucht zou zijn geweest. Hetgeen eveneens onwaarschijnlijk is. Daarbij wordt vastgesteld dat het forensisch onderzoek, volgens het document en volgens uw verklaringen, zou hebben plaatsgevonden na een doorverwijzing van de researchedienst van Kirovski. Met andere woorden, dezelfde dienst die u eerder zou hebben mishandeld zou u daarna hebben doorverwezen voor een medisch onderzoek om de mishandelingen te laten vaststellen. Dit is uiteraard volstrekt ongeloofwaardig. Daarbij vermeldt het document dat u, naar uw verklaringen, op 08/06/2012 werd geslagen door medewerkers van de politie in het gebouw van het politiekantoor van het stadsdistrict Kirovski. Dit komt helemaal niet overeen met uw verklaringen. U beweerde namelijk dat u op 08/06/2012 door onbekenden op straat werd opgepakt en naar de rand van het bos werd gebracht (CGVS p.13). Op basis van dit alles moet dan ook worden geconcludeerd dat het medisch attest vals is.

Deze vaststellingen wijzen allen op de bedrieglijkheid van uw relaas. Er werd hiernaast nog vastgesteld dat u en uw echtgenote verschillende redenen noemden waarom u problemen kreeg. Zo beweerde u dat u problemen kreeg omdat u - eerst en vooral - in de buurt was van de aanslag en afkomstig bent u dezelfde regio als de daders. Daarnaast werden enkele kennissen van u gelinkt aan de rebellen (M.M.(...) en A.S.(...)) en had u deelgenomen aan enkele meetings tegen de autoriteiten (CGVS p.10-11). Nu, wat dit alles betreft werd vastgesteld dat over uw banden met M.(...) en S.(...) niets staat vermeld in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die eerder werd ingevuld. U werd hierop gewezen en beweerde dat het om een kort interview ging en u niet alles verteld had. Aangezien deze vragenlijst niettemin de belangrijkste feiten dient te bevatten, zij het dan bondig, kan deze verklaring niet weerhouden worden. Het wijst er dan ook op dat dit motief achteraf is ontstaan.

Daarnaast gaf uw echtgenote van haar kant andere motieven op als grondslag van uw vervolging. Op de vraag waarom u werd bedreigd en geïnterviewd antwoordde zij dat dit misschien was omwille van uw deelname aan meetings en omwille van het feit dat u bovendien lid was van een motorclub die hulp verleende aan de families van gesneuvelde rebellen. Zij beweerde tot slot dat u misschien ook nog geïnterviewd werd omdat u kennissen had die ergens van verdacht werden (CGVS K.(...) p.5). Kortom, uw echtgenote sprak met geen woord over de aanslag van 03/05/2012 die het begin van uw problemen zou hebben ingeluid. Zij gaf daarentegen een motief dat niet door u vermeld werd (hulp aan families van gesneuvelde rebellen). Zij werd op dit laatste gewezen en beweerde niet te weten waarom u het niet vermeld had. Zij verklaarde dat u het misschien tijdens uw (drie uur durende) gehoor was vergeten te vertellen of dat u geoordeeld had dat het niet zo belangrijk was. Hulp aan families van gesneuvelde rebellen kan echter moeilijk als onbelangrijk worden voorgesteld. Er wordt daarbij vastgesteld dat ook uw verklaringen, opgenomen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, dit motief niet vermelden. Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïnterviewd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs en het medisch attest van het Republikeins Bureau voor het Forensisch Onderzoek werden hierboven reeds besproken. Daarnaast bracht u nog een attest aan van uw advocaat in Dagestan waarbij deze verklaart afstand te nemen van uw zaak. Gezien de authenticiteit van dit document niet kan worden gegarandeerd en gezien de algemene bedrieglijkheid van uw relaas is dit document niet in staat de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De geboorteakte van uw zoon tot slot bevat geen informatie die uw vervolging zou aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 juli 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hierna de concrete kritiek van verzoeker met betrekking tot het onderzoek van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal ongegrond blijkt.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal *in casu* geen feitenvinding heeft gedaan in die zin dat hij zich ertoe beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie, het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar zogezegde tegenstrijdigheden.

Verzoeker stelt verder dat het helemaal niet correct is dat de protection-officer (hierna: PO) eerst vraagt naar allemaal feiten en namen en hierover verder niets onderzoekt en er niets meer mee doet, zoals het geval zou zijn met betrekking tot M.M.(...) en A.S.(...). Verzoeker geeft deze namen expliciet en de commissaris-generaal doet helemaal geen onderzoek naar deze personen alsof hun situatie niet relevant zou zijn.

Verzoeker meent dat het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid om een asielzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen zonder enig onderzoek *in concreto* te doen.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar de heren M.M.(...) en A.S.(...), alsof hun situatie niet relevant zou zijn, wijst de Raad erop dat in de asielprocedure van verzoeker er een onderzoek gedaan dient te worden naar zijn persoonlijke situatie en niet naar die van andere mensen. De Raad meent dan ook dat het geenszins nodig is om onderzoek te doen naar de heren M.M.(...) en A.S.(...). Zelfs als de commissaris-generaal naar deze personen onderzoek zou doen en hieruit afleidt dat het inderdaad rebellen betreft die ondertussen gedood zijn, is er nog steeds enkel verzoekers verklaringen dat hij deze mannen zou kennen zonder enig bewijs dat er ook maar enige band is tussen verzoeker en hun.

Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing meerdere motieven aanhaalt waarom de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming niet aan verzoeker toegekend kan worden. Het betreft hier allemaal argumenten die gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen en alle andere relevante elementen die in het administratief dossier zijn terug te vinden.

Het louter tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal vermag niet de elementen van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker dient hiervoor *in concreto* aan te tonen waarom de bestreden beslissing niet afdoende is, en hij slaagt hier niet in.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 3 en 5 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) evenals de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, zonder te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen dan wel zou schenden.

Verzoeker geeft een theoretische bespreking van de materiële motiveringsplicht en stelt dat artikel 48/3 en 48/4 manifest geschonden zijn omdat zijn verklaringen over de door hem ondergane vervolgingen totaal eenzijdig werden geïnterpreteerd in die zin dat ze bedrieglijk zouden zijn.

Verzoeker bespreekt vervolgens één voor één de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de aangehaalde tegenstrijdigheden niet aan hem zelf te wijten zijn, maar aan de lamentabele vertaalcapaciteiten van de tolk die verzoeker bijstond op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Verzoeker wijst erop dat hij geen Nederlands kan, maar dat er van de tolk verwacht kan worden dat die dit wel kan. Verzoeker diende tijdens het interview op de DVZ vast te stellen dat de vragen herhaaldelijk gesteld dienden te worden door de PO omdat de tolk de vragen niet begreep. Verzoeker vraagt zich af hoe het met de vertaling van zijn antwoorden gesteld zou zijn als de vragen

door de tolk al niet begrepen werden. Om deze reden zou het eerste interview nog beknopter gehouden zijn dan normaal gebruikelijk is. Verzoeker meent dan ook dat er geenszins voortgegaan kan worden op de schriftelijke neerslag van dit onderhoud, die in het Nederlands aan verzoeker voorgelezen werd, en die niet zou stroken met hetgeen verzoeker gezegd heeft.

De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn onderhoud op de DVZ aangehaald heeft dat er een probleem zou zijn geweest met de tolk. Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker niets gezegd over enige vertaalproblemen, zodat hij nu niet kan stellen dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een incapabele tolk. De Raad wijst er trouwens op dat tijdens het gehoor aan verzoeker gevraagd werd of alles bij de DVZ goed verlopen was. Verzoeker antwoordt hierop: *"(...)Het gesprek was op een gelijkaardige wijze verlopen. Ik werd ook door een tolk bijgestaan en alles werd genoteerd(...)"*. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of er geen problemen zijn voorgevallen antwoordt verzoeker: *"(...)Volgens mij niet(...)"*. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat de aangehaalde tegenstrijdigheden veroorzaakt werden door vertaalproblemen (gehoor Commissariaat-generaal p. 2).

Betreffende de zaken die in beslag genomen zijn tijdens de huiszoeking op 8 juni 2012 stelt verzoeker dat hij heeft gezegd dat de paspoorten werden ingehouden en dat hij niet wist of er iets anders meegenomen werd, maar dat er vermoedelijk nog andere documenten werden meegenomen. Verzoekers echtgenote daarentegen stelde dat er buiten de paspoorten ook gouden juwelen in beslag genomen werden. Zij zou dit waarschijnlijk niet aan verzoeker meegedeeld hebben omdat ze andere zaken aan hun hoofd hadden. Verzoeker meent dan ook dat er geen tegenstrijdigheid is tussen hun verklaringen.

De Raad is van mening dat verzoeker en zijn echtgenote geen duidelijk tegenstrijdige verklaringen aflegden op dit punt. Het betreft een overtollig motief.

Verzoeker stelt dat de geboorteakte van kinderen de enige manier is om hun te identificeren in hun land van herkomst. Om deze reden zou verzoekers echtgenote de geboorteakte van hun zoon reeds op zak hebben gehad, zoals de gewoonte is. Hierdoor moest zij hier niet naar zoeken, zodat het normaal is dat zij er wel aan dacht de geboorteakte van haar zoon mee te nemen, en niet haar eigen geboorteakte, die ze nooit op zak had omdat ze haar normaal kon identificeren met haar paspoort en die zich eveneens bij haar moeder bevond. De huiszoeking wierp echter roet in het eten.

De Raad wijst erop dat het vaststellen van de identiteit van een asielzoeker een essentieel element is in de procedure. Uit het administratief dossier blijkt dat het volstrekt onmogelijk is om de identiteit van de echtgenote van verzoeker met zekerheid vast te stellen. Bovendien is de Raad van mening dat het niet aannemelijk is dat verzoekers echtgenote er niet aan zou hebben dat een identiteitsbewijs heel belangrijk zou kunnen zijn wanneer men zich naar het buitenland begeeft. Temeer gezien zij stelde dat zij de geboorteakte van haar zoon had meegenomen, zodat het mogelijk was hem te identificeren, zodat zij dus weldegelijk het besef had over het belang van identificatiedocumenten. Dit doet vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote weldegelijk in het bezit zijn van geldige paspoorten, maar deze bewust achterhouden om erin vervatte informatie geheim te houden.

Wat de reisroute betreft is de Raad van mening dat verzoeker en zijn echtgenote hierover echt wel een zeer beperkte kennis hebben, hetgeen nog meer doet twifelen over het relaas.

Wat het nieuwe rijbewijs van verzoeker betreft, stelt hij dat dit door zijn broer aangevraagd werd en dat deze eerst tegen betaling heeft laten nagaan of verzoeker reeds in de opsporingslijsten opgenomen was. Aangezien verzoeker nog niet in deze lijsten opgenomen was werd er zo snel mogelijk, eveneens tegen betaling, een nieuw rijbewijs aangevraagd.

Verzoekers broer zou deze aanvraag gericht hebben aan een kennis van hem die verzoeker helemaal niet kent, daarom stelde verzoeker dat hij niet wist aan wie de aanvraag van het rijbewijs gericht werd. Verzoeker stelt verder nog dat hij aanvankelijk de intentie had om enkel Dagestan te verlaten, maar gezien de opsporingslijsten federaal opgesteld worden zou hij in de Russische Federatie nooit meer onbezorgd kunnen leven.

De Raad merkt hierbij op dat verzoeker er geenszins over heeft gesproken dat zijn broer eerst tegen betaling heeft nagegaan of verzoeker op een opsporingslijst stond. De Raad wijst er verder op dat verzoeker pas aanbrengt dat zijn broer eerst zou hebben geïnformeerd of verzoeker in opsporing was, nadat de PO meermaals doorvraagt over het feit dat verzoeker een rijbewijs laat aanvragen terwijl hij

vervolgd zou worden door de overheden (gehoor Commissariaat-generaal p. 6). De Raad meent dan ook dat verzoeker in zijn verzoekschrift poogt om zijn verklaringen te laten passen binnen het verhaal, maar er niet in slaagt. De aannemelijkheid van het relaas komt hierdoor nog meer op de helling te staan.

Wat betreft de verwondingen die verzoeker op heeft gelopen en het medisch attest hieromtrent, stelt hij dat hij deze verwondingen weldegelijk op 8 juni 2012 aan de rand van het bos opliep, maar dat hij eveneens op 19 mei 2012 is geslagen in het politiekantoor. Verzoeker stelt dat door een al te summiere opstelling van het medisch document, deze twee incidenten door elkaar gehaald zijn.

De Raad kan hierbij alleen maar opmerken dat dit medisch document weldegelijk het relaas van verzoeker tegensprekt. De bestreden beslissing stelt hierover: *"(...)U legde verder nog een medische attest voor waarin de verwondingen worden genoemd die u bij uw aanhouding op 08/06/2012 zou hebben opgelopen. Ook dit document, opgemaakt door een overheidsdienst (het Republikeins Bureau voor het Forensisch Onderzoek), werd aan u uitgereikt in de periode dat u op de vlucht zou zijn geweest. Hetgeen eveneens onwaarschijnlijk is. Daarbij wordt vastgesteld dat het forensisch onderzoek, volgens het document en volgens uw verklaringen, zou hebben plaatsgevonden na een doorverwijzing van de researchedienst van Kirovski. Met andere woorden, dezelfde dienst die u eerder zou hebben mishandeld zou u daarna hebben doorverwezen voor een medisch onderzoek om de mishandelingen te laten vaststellen. Dit is uiteraard volstrekt ongeloofwaardig. Daarbij vermeldt het document dat u, naar uw verklaringen, op 08/06/2012 werd geslagen door medewerkers van de politie in het gebouw van het politiekantoor van het stadsdistrict Kirovski. Dit komt helemaal niet overeen met uw verklaringen. U beweerde namelijk dat u op 08/06/2012 door onbekenden op straat werd opgepakt en naar de rand van het bos werd gebracht (CGVS p.13).*

Op basis van dit alles moet dan ook worden geconcludeerd dat het medisch attest vals is.(...)"

De Raad is van mening dat de bestreden beslissing terecht stelt dat het voorgelegde getuigenschrift de verklaringen van verzoeker tegensprekt en dat het niet aannemelijk is dat de dienst die verzoeker vervolgd zou hebben hem doorverwijst voor een forensisch onderzoek en dit de aannemelijkheid van het relaas nog verder teniet doet.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Wat betreft verzoekers lidmaatschap van een motorbende als oorzaak van zijn problemen, stelt verzoeker dat hij dit nooit heeft vermeld omwille van de zwijgplicht, 'omerta', die heerst onder de leden van deze bende. Verzoekers echtgenote is niet gehouden door deze zwijgplicht, daarom haalde zij dit lidmaatschap aan evenals de beweerde banden van verzoeker met de rebellen.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

Verder wijst verzoeker erop dat hij alle documenten neerlegt die hij heeft, onder meer een medisch attest waarin zijn verwondingen worden vastgesteld, maar dit document wordt zomaar aan de kant geschoven. Verzoeker wijst er echter op dat bedrog steeds bewezen dient te worden en nooit slechts vermoed. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel schendt door enerzijds bewijsstukken te vragen en deze dan niet te aanvaarden of te negeren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal uitgaat van een vermoeden van kwade trouw in plaats van een vermoeden van correctheid.

De Raad verwijst hierbij naar hetgeen hoger reeds gesteld is met betrekking tot het medisch attest. Betreffende het rijbewijs van verzoeker en de geboorteakte van zijn zoon wijst de Raad erop dat deze enkel identiteitsgegevens bevat. Het attest van de advocaat kan ook verzoekers verklaringen niet ondersteunen. De Raad wijst er nogmaals op dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van de Europese richtlijn 2004/83/EG, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het "fair-play"-beginsel.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

De verzoekende partij beroept zich op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Deze richtlijn werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor hij niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geenszins op afdoende wijze gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Verzoeker wijst erop dat dat er zomaar een vermoeden geponeerd wordt dat er weliswaar sprake is van burgerslachtoffers, maar dat verzoeker daar wel niet bij zal zijn.

Verder meent verzoeker dat het uiteraard niet kan dat men teruggestuurd wordt naar een land waar volop ontvoeringen en folteringën plaatsvinden.

Verzoeker stelt dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige individuele dreiging van het leven of de persoon, het niet noodzakelijk is aan te tonen dat men specifiek wordt geviséerd omwille van redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verwijst hierbij naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verzoeker wijst erop dat de Vaste Beroepscommissie (hierna: VBC) in het verleden heeft geoordeeld dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolging. Verzoeker geeft vervolgens nog een omschrijving van de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst en stelt dat het in deze omstandigheden duidelijk is dat elke asielaanvraag van een persoon uit zijn land van herkomst grondig onderzocht dient te worden. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing de motiveringplicht, artikel 48/4 van vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging schendt.

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging wijst de Raad op hetgeen hoger reeds vermeld is.

Verzoeker verwijst naar niet nader bepaalde algemene rapporten die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar niet nader bepaalde rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker de VBC aanhaalt, wijst de Raad erop dat de VBC een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben. Het is aldus niet relevant hoe er door dit rechtscollege in het verleden is geoordeeld over de situatie in verzoekers land van herkomst.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt de bestreden beslissing: "(...)Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans

doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.(...)”.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde en laatste artikel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 *juncto* 13 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat uit algemene rapporten blijkt dat de situatie van jonge mannen uit de Kaukasus in de hele RF zorgwekkend is en dat de autoriteiten niet bereid zijn om hen afdoende te beschermen tegen vormen van willekeurig geweld, zoals ontvoeringen en verdwijningen. Hij verwijst hierbij naar het ambtsbericht Noordelijke Kaukasus van 2008 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Ook stelt verzoeker dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 oordeelde dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, maar dat het reeds voldoende is een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

De Raad verwijst hier naar hetgeen hoger reeds gesteld werd met betrekking tot rapporten van algemene aard.

De Raad wijst er wat betreft het arrest van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst op dat dit handelt over de situatie zoals aangegeven in artikel 48/4 §2 c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker dient om hieronder te vallen te overtuigen dat er in zijn land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is in de zin van dit artikel, hetgeen zoals hoger reeds aangegeven niet zo is volgens de commissaris-generaal en de Raad volgt deze mening.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van de verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn echtgenote thans met zeer ernstige medische problemen kampt wijst de Raad erop dat dit in het kader van de asielaanvraag *in casu* niet relevant is en verwijst zij naar de procedure overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor medische problemen.

Verder wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van in het verleden reeds ondergane ernstige schendingen van artikel 3 EVRM niet betekent dat deze schendingen zich ook hebben voorgedaan.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS